

Ред на образуване на данъчно ревизионно производство

1. Заповед за възлагане

Ревизионното производство се образува с издаване на заповед за възлагане. Заповедта може да бъде изменяна с нова заповед. Когато ревизионното производство се прекратява, също се издава заповед. Заповедта за възлагане трябва да бъде издадена от:

- орган по приходите на съответната компетентна териториална дирекция, определена по правилата на чл. 8 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК);
- изпълнителния директор на НАП или от определен от него заместник изпълнителен директор.

В тези случаи е без значение в коя териториална дирекция е регистрирано ревизираното лице, тъй като изпълнителният директор или заместник изпълнителният директор може да назначи ревизия за всяко лице и за всички видове задължения. Ако е назначена ревизия за акцизи, заповедта се издава от началника на компетентното териториално митническо управление или от директора на Агенция „Митници“. Ако е назначена ревизия за местни данъци, заповедта се издава от орган от общинската приходна администрация. Заповедта има определено съдържание, което е уредено в чл. 113, ал. 1 ДОПК.

Така например заповедта трябва да съдържа:

- данни за ревизираното лице по чл. 81, ал. 1, т. 2-5 ДОПК;
- информация за органите, които ще извършват конкретната ревизия, и ръководителя на ревизията (това изискване е ново и е въведено с последните изменения на кодекса);
- срок за извършване на ревизията;
- данни за ревизирания период, и
- видовете ревизирани задължения за данъци и/или задължителни осигурителни вноски.

Заповедта за възлагане трябва да стигне до знанието на ревизираното лице по определен начин. Заповедта за възлагане трябва да бъде връчена. Заповедта за

възлагане на ревизията не подлежи на самостоятелно обжалване отделно от ревизионния акт. Доколкото заповедите за изменение трябва да се считат за част от първоначалната заповед за възлагане, спрямо тях трябва да важи същото правило, макар това да не е изразено изрично от законодателя.

2. Събиране на доказателства

Доказателствата се събират служебно от органа по приходите или по инициатива на субекта. Всички събрани доказателства подлежат на обективна преценка и анализ.

По принцип не подлежат на доказване: общоизвестните факти, които са достояние на неопределен и широк кръг лица в съответното населено място; презюмираните факти, при които законът счита, че е постигнат определен резултат, защото е настъпила дадена предпоставка; служебно известните на органа факти.

В производството по извършване на ревизия доказателствената тежест лежи върху ревизиращите органи, тъй като служебното начало е прогласено като принцип в чл. 5 от кодекса. Изключение от общите принципи за разпределение на доказателствената тежест представлява хипотезата на чл. 124, ал. 2 ДОПК, съгласно която фактическите констатации се смятат за верни до доказване на противното.

Ревизиращият орган изисква писмено от лицето представяне на доказателства в определен срок и лицето е длъжно да представи съответните доказателства или да посочи всички лица, държавни или общински органи, при които се намират такива. Неизпълнението на задължението на ревизираното лице да представи доказателства не може да пречат издаването на ревизионен акт, тъй като законодателят е уредил презумпция относно поисканите, но непредставени доказателства. В случай че лицето не представи изискани доказателства, органът може да приеме, че те не съществуват и тогава той преценява само събраните в производството доказателства. Но ако поисканите доказателства бъдат представени до изтичането на срока за представяне на възражения срещу ревизионния доклад, органът е длъжен да ги обсъди, за да може да се изяснят всички фактически и правни основания и да бъде издаден един законосъобразен акт.

Задълженото лице може да поиска събирането на доказателства или да представи такива, без да му бъдат поискани от ревизиращия орган, защото то има интерес да му бъдат определени права или задължения в размери, които съответстват на действителните.